

forligsmægling vil være relevant på nuværende tidspunkt, og opfordrer dermed parterne til før mødet at overveje forligsmuligheder. Den blotte medtagelse af forligsmuligheder på dagsordenen betyder imidlertid ikke, at der på mødet skal foregå så intensive forligsforhandlinger, at parterne bør give møde ved personer, der er bemyndiget til at indgå forlig i sagen.

Alternativ tvistløsning er ikke medtaget på listen over mulige dagsordenpunkter for det forberedende møde. Eftersom listen ikke er udtømmende, er der ikke noget til hinder for, at retten sætter alternativ konfliktløsning på dagsordenen for det forberedende møde, hvis der i en konkret sag er et særligt grundlag herfor.

Stk. 2 fastslår det princip, at parterne så vidt muligt skal give møde ved personer, der er bemyndiget til at træffe bestemmelse med hensyn til sagen.

Bemyndigelsen til at træffe bestemmelse med hensyn til sagen vil for det første skulle omfatte processuelle spørgsmål i snævrere forstand såsom bevisførelsen (eksempelvis syn og skøn, sagkyndige erklæringer og vidneførelse) og sagens behandling (eksempelvis kollegial behandling eller medvirken af sagkyndige dommere). Bemyndigelsen til at træffe bestemmelse i sagen vil imidlertid også skulle omfatte sagens nærmere »tilskæring«, herunder muligheden for at frafalde et anbringende eller i øvrigt afgive proceserklæringer om, hvad parterne er enige om at lægge til grund.

Derimod stilles der ikke krav om, at den mødende så vidt muligt skal være bemyndiget til at indgå forlig i sagen. Sker der forligsmægling i mødet, som leder frem til et forligsforslag, vil den mødende kunne tage forbehold for partens tiltrædelse af forligsforslaget.

Manglende efterkommelse af stk. 2 har ikke udeblivelsesvirkning, men en part vil kunne være praktisk afskåret fra at udtale sig om processuelle spørgsmål i relation til bevisførelsen (eksempelvis udmeldelse af syn og skøn, valg af syns- og skønsmænd og formulering af spørgsmål) og sagens behandling (henvisning til landsretten eller Handelsretten, kollegial behandling eller medvirken af sagkyndige dommere). Hvis en part giver møde ved en person, der ikke kan udtale sig om disse spørgsmål, vil retten således kunne træffe afgørelse herom uden yderligere høring af denne part.

Stk. 3 indeholder en regel om ønsker til bevisførelsen. Af hensyn til rettens og parternes forberedelse af mødet skal kopier af dokumenter, som agtes påberåbt, så vidt muligt sendes til retten og modparten senest en uge før det forberedende møde, hvis dette ikke er sket tidligere. Inden for samme frist skal parterne give meddelelse til retten og modparten om, hvilke beviser

der i øvrigt agtes ført. Bestemmelsens 1. pkt. svarer med redaktionelle ændringer til det gældende § 355, stk. 3.

Manglende efterkommelse af stk. 3 har ikke udeblivelsesvirkning, og der indtræder heller ikke generelt præklusion i forhold til nye beviser (dvs. afskæring af de pågældende nye beviser), men stk. 4 indeholder en særlig regel om tidskrævende bevisførelse, som der indtræder præklusion i forhold til.

Stk. 4 bestemmer som noget nyt, at anmodninger om bevisførelse, der forlænger sagsbehandlingstiden væsentligt, skal fremsættes senest i det forberedende møde, eller, hvis et sådant møde ikke afholdes, senest 4 uger efter rettens meddelelse om, at der ikke skal holdes et forberedende møde.

Til bevisførelse, der forlænger sagsbehandlingstiden væsentligt, henregnes ikke alene bevisførelse, der i sig selv tager lang tid (eksempelvis syn og skøn eller (mere omfattende) opfordringer til en part om at meddele faktiske oplysninger), men også bevisførelse, som giver modparten en rimelig anledning til at anmode om yderligere bevisførelse, hvis denne yderligere bevisførelse vil være tidskrævende.

For sådan bevisførelse, der i den beskrevne forstand forlænger sagsbehandlingstiden væsentligt, indtræder der præklusion ved afslutningen af det forberedende møde (eller i mangel af et sådant møde 4 uger efter rettens meddelelse om, at der ikke skal holdes et forberedende møde). Præklusionvirkningen fremgår af det foreslåede § 358, stk. 3.

Stk. 5 fastslår, hvad der obligatorisk skal tages stilling til på det forberedende møde. Bestemmelsen svarer i vidt omfang til det gældende § 355, stk. 4. Dog foreslås bl.a. den væsentlige ændring, at retten ikke alene kan fastsætte tidspunktet for hovedforhandlingen, men så vidt muligt skal fastsætte tidspunktet for hovedforhandlingen.

I det forberedende møde bringes parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder på det rene, og det søges derunder klargjort, hvilke omstændigheder der ikke bestrides, og hvilke der skal være genstand for bevisførelse. I forhold til den gældende bestemmelse er ordene »så vidt muligt« ikke medtaget med henblik på at understrege formålet med det forberedende møde.

Endvidere skal retten efter drøftelse med parterne så vidt muligt fastlægge sagens videre forløb, herunder tidsrammerne for en eventuel yderligere forberedelse (og dermed også tidspunktet for forberedelsens slutning). Retten skal endvidere så vidt muligt fastsætte tidspunktet for hovedforhandlingen.